

VOLKER KUTSCHER • Marlow

VOLKER KUTSCHER 1962 doğumlu. Alman dili ve edebiyatı, felsefe ve tarih öğrenimi gördü. Gazetecilik yaptı. İlk polisiye romanını 1995'te Christian Schnalke'yle beraber yazdı, bunu biri yine aynı yazarla ortak olmak üzere iki roman daha izledi. Tanınmasını sağlayan, 2007'de çıkan *Islak Balık* oldu. *Islak Balık* (Cem Sey çevirisi) 2017'de, bu kitabın kahramanı Gereon Rath'ın ikinci vakasını ele alan *Sessiz Ölüm* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2018'de, üçüncü vaka *Goldstein* (Cem Sey çevirisi) ve dördüncü vaka *Vaterland Dosyası* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2019'da, beşinci vaka *Mart Şehitleri* (Cem Sey çevirisi) 2021'de, altıncı vaka *Lunapark* (Gülçin Wilhelm çevirisi) 2021'de İletişim tarafından yayımlandı. Gereon Rath'ın "vakalarına" dayanarak çekilen *Babylon Berlin* adlı dizi, dünya çapında ün kazandı.

Marlow. Der siebte Rath-Roman

© 2018 Piper Verlag GmbH, München/Berlin

Bu kitabın yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

İletişim Yayınları 3325 • Dünya Edebiyatı 305

ISBN-13: 978-975-05-3534-5

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

DİZİ YAYIN YÖNETMENİ Murat Belge

EDITÖR Tanıl Bora

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Göring, ziyaretçileriyle

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırım Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

VOLKER KUTSCHER

Marlow

Gereon Rath'ın Yedinci Vakası

Marlow

Der siebte Rath-Roman

ÇEVİREN *Cem Sey*

*Irk konusunda önyargım olmadığına eminim;
bence ne renk, ne toplumsal sınıf, ne de mezhep
konusunda önyargım var. Umursadığım tek şey,
insanın insan olması – bu, yeter de artar bile;
insan olmaktan daha beteri olamaz.*

MARK TWAIN

Bir Başka Hikâye

*Marlow, Mecklenburg-Schwerin Grandukalığı
28 Temmuz 1918, Pazar*

Çiftlik şehirden pek fazla uzakta değildi. Mecklenburg'da ufak, mahmur bir kasaba olan, yalnızca ve yalnızca, yüzlerce sene evvel bir gün, artık kimsenin hatırlamadığı bir nedenden dolayı şehir olma hakkını elde ettiği için kendisini öyle adlandırabilen Marlow'un hemen dışındaydı. Deniz de fazla uzak değildi ama Marlowluların ekseriyesi onu hiç görmemiş, zaten çoğu hayatları boyunca ufak şehirlerinden bir defa olsun dışarı çıkmamıştı. Ta ki, savaş genç erkekleri ufak şehirlerinden koparıp, dört bir tarafa saçana kadar. Fakat Marlow'un dünya savaşına feda ettiği askerlerin de çok azına deniz görmek nasip olmuş, büyük kısmı tren vagonlarına tıklıp, cepheye, dosdoğru çamur içindeki siperlere sürülmüş ve onların da çoğu oracıkta can vermişti.

Öyle bakıldığında şanslıydın. Marlow'da doğduğun halde, dışarı çıkmış, gençliğinin büyük bir kısmını dünyanın öbür ucunda, ondan sonrasını da İsviçre'de, yatılı okulda ve üniversitede geçirmiştin. Sonra savaş patlak vermişti, senin için de... Fakat kaderin seni bağrına attığı Doğu Cephesi'nde de tıpkı Batı Cephesi'ndeki gibi öldüğü halde sen şimdiye kadar hayatta kalmayı başarmıştın.

Ve şimdi tam da o savaş seni yine buraya geri getirmişti. Sıhhiye bölüğü cepheden alınıp, Pasewalk Yedek Askerî Hastanesi'ne kaydırılmıştı. Mecklenburg değil, Pomeranya'ydı burası ama söylenti-

lerin sana kadar ulaşmasına elverecek kadar yakındı. Marlow'daki Çinli orospu ile onun piçi hakkındaki ve Tanrı'nın adaletinin kadını ağır bir hastalıkla cezalandırdığı şeklindeki söylentileri...

Daha bu hikâyeyi ilk duyduğunda heyecanlanmış, daha sonra meseleyi deşeleyip, hiçbir ayrıntı öğrenemeyince oraya gitmek zorunda olduğunu anlamıştın. Marlow'a. Altendorfa.

Çiftliğe vardığında hava artık kararmıştı. Malikânenin önünde park edip, arabadan iniyorsun. Kapıyı vurduktan sonra birisinin karşılık vermesini beklerken, bir yandan da, hayatının ilk yıllarında bir nevi vatanın olan ve aslında bir daha hiç görmek istemediğin çiftlikte göz gezdiriyorsun. Tıpkı sahilin arkasında kalan bu toprakları da bir daha görmek istemediğin gibi. Kader bu planlara aldırmış değil. Savaşın ise hiç umurunda değil.

Yaklaşan adımları işitiyorsun, sonra elinde bir gaz lambası, yaşlı Engelke kapıda beliriyor ve gözlerini kırıştırarak, geç saatte gelen misafire bakıyor. Çiftlik sahibinin Alman himayesinde bulunan Kiauç'u'daki Çingdao şehrinde geçirdiği yıllarda dahi Altendorf Çiftliği'ne hep sadık kalan tek kişi, Engelke.

Yaşlı adamın çehresinden bir anlam çıkarmak mümkün değil, bir tek kaşlarının bir an kıpırdaması seni tanıdığını ele veriyor; bu kıpırtının korku mu ifade ettiğini, şaşkınlığı mı dışavurduğunu, yoksa bambaşka bir anlamı mı olduğunu bilemiyorsun.

Bir an için Engelke'nin kapıyı hemen kapatacağını düşünüyorsun. Fakat sonra yaşlı adam ağzını açıyor.

“Genç beyefendi gelmiş! Bu ne sürpriz! Sizin... hiç bilmiyordum...”

“O burada mı?”

“Kimi kastediyorsunuz?”

“Burada değil mi? Çingdao'dan onu da yanında getirdi! Öyle olduğunu biliyorum.”

“Babanız beyefendiyle konuşmanız lazım genç beyefendi, ben...”

Seni nafile durdurmaya çalışsan yaşlı adamı itekleyerek hole giriyorsun.

“Onun nerede olduğunu söyle Engelke! Beni ona götür!”

“Burada değil beyefendi, burada değil.”

Engelke kolundan çekiştirerek seni holden dışarı çıkarıyor, ev-

den çıkıyorsunuz. Kapının önüne çıkınca uşak, utanır gibi, elindeki gaz lambasıyla avlunun karşısını işaret ediyor.

İnanılır gibi değil. Babası onu beraberinde Almanya'ya getirmişti ama malikanede yaşamasına izin vermiyordu. Şimdi bile, üstelik hasta olduğu halde. İhtiyarın elinden gaz lambasını alıp, hizmetçilerin kaldığı ve adeta utangaç çocuklar gibi ay ışığında malikanenin gölgesine sığınmış evlere doğru yürüyorsun. Daha sen ilk eve varmadan insanlık dışı tiz bir çığlık gece karanlığını yarıyor. Bir an donup kalıyor, ardından avluyu koşarak geçiyor ve kapıyı filan çalmadan çığlığın geldiği eve dalıyorsun.

Kadın bir gaz lambasının aydınlattığı yatak odasında yatıyor. Varlığını bildiğin ama hiç görmediğin oğlu yatağın kenarına oturmuş, kadının elini tutuyor. Odaya girdiğinde kafasını kaldırıp, sana bakıyor. Kadının terden parlayan suratı çektiği ağırlardan duyduğu acıyı yansıtıyor. Cildindeki kırışıklıklar o kadar derin ki, yüz hatları buruşmuş; kadının henüz otuzlu yaşlarının ortasında olduğuna insanın inanası gelmiyor. Buna rağmen, güzelliği bütün bu acının ortasından sıyrılıp, kendisini gösteriyor.

“Sensin,” derken sanki kendi duyularına inanmaz gibi bir hali var.

Eskiden de onu hep şaşırttığı gibi kadının Almancası pürüzsüz, hiç aksansız. Yine de, üstelik vazifesi olduğu halde, sana makul ölçüde Mandarin öğretmeyi hiçbir zaman başaramadı.

Onu bir daha hiç göremeyeceğini düşünüyordun ama asla unutmamıştın.

“Çen Lu,” diyerek kadının elini avucuna alıyorsun. “Neyin var? Hasta mısın?”

“Kusura bakma ama bazen çok canım yanıyor!”

Acıdan kırışmış, terden parlayan yüzünde sahiden bir gülümseme beliriyor. Oğlana bakıyor. “Git uyu Kuen Yao,” diyor. “Bu adam iyi bir dost.”

Oğlan, itimatlılıkla sempatinin iç içe geçtiği bir ifadeyle sana bakıyor. Kara gözlerinden bir anlam çıkarmaya elvermeyecek kadar ufak bir umut kırıntısı geçiyor. Sonra kalkıyor ve odadan çıkıyor.

“Oğlun mu?”

Kadın başını hafifçe eğerek evet diyor.

“Güzel bir oğlan.”

“Öyle, değil mi?” Kadın gülümsüyor. “Ah, Magnus! Onun için endişeleniyorum. Ben olmayınca ona kim bakacak? Daha on bir yaşında.”

“Böyle konuşma.”

“Doktor Erichsen tedavisi olmadığını söylüyor. Karaciğerde. Her yere yayılıyor.”

Dehşete kapıldığını ona fark ettirmiyorsun. “Doktor neden burada değil?” diye soruyorsun. “Sana hangi ilacı veriyor?”

Kadın gözleriyle komodini işaret ediyor. Orada bir bardak suyun yanında bir kutu Aspirin duruyor.

“Bu bir şaka mı? Daha güçlü bir ağrı kesiciye ihtiyacın var senin.”

“Ah, artık hiçbir şeyin faydası yok ki.” Yine gülümsüyor. “Gel-
diğin ne iyi oldu. Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sanıyordum.”

Elini avucuna alıyorsun. “Ben doktorum,” diyorsun. “Daha doğ-
rusu, henüz değilim. Sıhhiye çavuşuyum. Vatan söz konusu olun-
ca üniversitenin beklemesi gerekiyor. Fakat sana neyin yardımcı
olacağını biliyorum. Ben... dur bekle!”

Dışarıya çıkıp, arabana gidiyorsun. Yanından ayırmadığın dok-
tor çantasında bir tüp daha olması lazım. Savaşta elinizde olan en
mühim ilaç. Eve geri döndüğünde kadının yine sancıyla kıvrandı-
ğını ve bağırılmak için kendini zor tuttuğunu fark ediyorsun. Şı-
ringayı doldururken elini çabuk tutuyorsun. Kadının cildi o kadar
ince ve saydam ki, toplardamarını elinle yoklayarak aramak zo-
runda bile kalmıyorsun. Morfinin kadının bedenine nasıl yayıldı-
ğını ve ağrıyı kestiğini neredeyse gözleriyle görebiliyorsun. Kasıl-
mış kaslar gevşiyor, yüzünün gerginliği kayboluyor.

Doğru olmadığını bildiğin halde, “Her şey iyi olacak,” diyorsun.

Kadın başını sallıyor. Oysa yalan söylediğini o da biliyor.

Yüz hatları gitgide öyle gevşiyor, gülümsemesi öyle rahatlıyor
ki, insan iyileşmekte olduğunu bile sanabilir. Fakat öyle değil. Sa-
dece artık ağrı hissetmiyor.

Bundan fazlası elinden gelmiyor. Kimsenin elinden gelmiyor.
Üstelik o şarlatan Doktor Erichsen ona bu kadarını bile fazla görü-
yor. Belki de sadece ücretini kimse ödemek istemediğindedir. As-

pirinmiş! Ne kadar komik! O alçağa kalsa Çen Lu'yu sefalet içinde ve eziyet çekerek ölmeye terk edecek.

Kadının alınını okşuyorsun ve uykuya dalana kadar yatağının kenarında oturuyorsun. Evden ayrılmadan evvel oğlanı da bir yokluyorsun. O da derin derin uyuyor. Acaba bu hastalık ikisine ne kadar uykuya malolmuş olabilir?

Doktor çantasını arabaya geri götürdükten sonra malikaneye gidiyorsun. Bu defa kapıyı çalmadan ağır kapıyı açarak içeri giriyorsun. Gaz lambası yolunu aydınlatıyor. Babanı salonda, Engelke şarap kadehini tekrar doldururken ayaklarını masanın üzerine koymuş halde buluyorsun.

“Magnus,” diyerek doğruluyor, “demek bana da uğruyorsun! Ben de o orospunun senin için babandan daha önemli olduğunu düşünmeye başlamıştım.”

Bu moruk her zaman böyle sinik ve ters miydi, yoksa Çin'e gittikten birkaç ay sonra karısı ölünce mi şimdi önünde oturan bu mizantrop iğrenç herife dönüşmüştü? Onu en son bundan on sene kadar evvel görmüştün. Alman himayesindeki bölgede, Çingdao Limanı'nda. On altı yaşındaki oğlu, kendisini baştan çıkaracak her türlü cazibeden ve sırlıklam âşık olduğu genç kadından çok uzaklara taşıyacak, gerisingeriye Avrupa'ya, yatılı okula götürecekti vapura binerken Friedrich Larsen arkasından elini bile salılamamıştı.

Belki de babası, en büyük oğlunun kendisini bir daha ziyaret etmemiş olmasına hakikaten kırlmıştı. İmparatorluk Orman Müdürü Friedrich Larsen savaş patladıktan birkaç ay sonra Japon birlikleri onu Alman himayesindeki bölgeden kovduktan ve Mecklenburg'a geri dönmek zorunda kaldıktan sonra bile ziyaretine gelmemişti. Bütün bunları ancak cephede birkaç ay sonra eline geçen kısa bir mektuptan öğrenmiştin. Kardeşlerinin askere alındığını da o zaman duymuştun. Birkaç ay sonra şehit olduklarını da. Fakat Çen Lu'yu da beraberlerinde Almanya'ya getirdiklerini yazmamıştı moruk.

Ve şimdi, hemen yan tarafta bir insan ölümle baş başa kalmışken, o karşısında oturmuş, terbiyesizce laflar ediyor, kafa çekerken kahkahalar atıyordu.

“Onu neden malikaneye almıyorsunuz? Doktor Erichsen neden burada değil? Sancısı var!”

“Malikâneye mi? Aman Tanrım, Markus, o bir Larsen değil ki, sadece bir hizmetçi. Tabii ki hizmetçilerin evinde kalacak. Çıgıllıkları oradan da duyuluyor.”

“Allah kahretsin, ölüm döşeğinde yatıyor!”

“Bu iş böyle. Yaradan kuzularından birini yanına almaya karar verdi mi, insanoğlu ne yapa...”

“Kapa çeneni, senin bu yobazca palavralarına tahammül edemiyorum! Cepheden dönmeyen oğulların hakkında da böyle mi konuşuyorsun?”

Friedrich Larsen koltuğundan kalkıp, bir bastona sarılıyor. Yürümekte zorluk çekiyor.

“Yobaz mı?” diyor en büyük oğlunun karşısına dikilip. “Bunca yıl onlara kim baktı? Sevgili oğlunun ardında bıraktığı pisliği kim temizledi?”

“Beni oradan sen gönderdin! Hem de dünyanın ta öbür ucuna!”

Moruk iyice yanına sokuluyor, o kadar ki, alkolün kokusu burnuna geliyor.

“Eğer o orospuya hâlâ bu kadar meraklıysan,” diye hırlıyor Friedrich Larsen, “o zaman ona sen bak. Piçine de. Fakat bu eve bir daha asla adımını atmayacaksın! Anlaşıldı mı?” Bu sözlerin ardından kapıyı işaret ediyor. “Git! Defol! Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Arkamı dönüyor, babana artık bir kere bile bakmıyorsun.

Ailenin evine bir daha hiç adımını atmayacağını biliyorsun. Fakat oraya tekrar geleceğini de biliyorsun.